

Un cowboy în mahala

Marinela Preoteasa

Florentin Smarandache a scris acest volum, terapeutic pentru el cât și pentru cei care-l citesc, încercând să se vindece de nostalgia anilor de copilărie și adolescență, de iubirile curate, îngerești, ale anilor de liceu și facultate, în amintirea anilor de „mare șmecher” a vieții studentului studios (demonstrată printr-o escapadă la mici și bere, departe de ochii părinților, însemnând pentru sufletul lui curat, de șef de promoție, o mare încălcare a legilor de conduită onorabilă!).

Florentin Smarandache, tânărul părinte al pradoxismului (lansat în 1980), simțea nevoia evadării din realul american și a zburdării libere de cenzură și nu numai, așa și-a depus tot talentul literar în slujba *Cântecelor de mahala*.

Mahalaua, parcă aceeași în toate orașele lumii, cu case sărăcăcioase, și mai rău, cu barăci cu geamuri unsoase și mici parcă cât palma... era genul literar reconfortant. În *Cântece de mahala*, Florentin Smarandache zugrăvește viața din mahalalele Bălceștiului, Craiovei și Râmnicului Vâlcea, după cum dezvăluie autorul (într-un dialog cu autorul, prin email, spre lămurirea unor situații stârnite de critica antevorbitorilor mei Tudor Negoescu și Janet Nică, relativ la *Cântece de mahala*).

Viața din lagărul turcesc (09.09.1988-22.03.1990, v. *FUGIT... Jurnal de lagăr*, vol. I și II, Ed. Tempus, 1994), l-a marcat pe viață, când a devenit omul fost cu țară, acum

omul, tânărul cu „fără de țară”, ca un evreu urmărit de stafurile germane SS-iste, fostul șef de promoție practic fugea și de umbra lui.

Din elevul, apoi studentul eminent, Florentin Smarandache devenise un fugar, vânat de Securității români lacomi să-și burdușească dosarele cu procesele verbale și cu „însemnări” (și buzunarele cu bani).

Scriitorul Florentin Smarandache a încercat să convingă pe mai marea gașcă a conducerii socialiste să-i aprobe participarea la Conferința internațională de matematică din Berkeley, California.

Tânărul, unic în valoare intelectuală (în România), a dat astfel cu tifla GUVERNULUI CEAUȘIST, dar fără succes, acest eveniment din viața autorului a umplut paharul, așa că a decis să se străduiască să plece din țară, să fugă în U.S.A, țara tuturor posibilităților. Odată devenit realitate acest gând, săturat până peste cap de ceea ce ochii îi vedeau, părintele paradoxismului, Florentin Smarandache, a simțit că se poate izola de prostimea și șarlatanimea din jur, prin studiu și scris (așa face și acum, că doar hoții și hoțiile vor exista mereu!).

Spiritul de libertate al șmecherului de mahala și dorința constantă a acestuia de a epata când „socializează”, precum și amintirea plăcutelor lecturi din liceu, din Miron Radu Paraschivescu, sau *Groapa* lui Eugen Barbu, sau *Gervaise* a lui Emile Zola, tabourile cu șmecherii ploieștilor ai lui Ion Luca Caragiale (mare umorist, parcă predestinat și prin nume: una dintre cacofoniile permise este a lui I.L. Caragiale fără știrea lui, dăruită de notarul înscrierii sale ca născut cetățean român) i-au provocat pe Florentin Smarandache să-și exprime ofurile și

curiozitățile prin vers în jargou de mahala, prin „cântece” spre a-și liniști fierbințeala sufletului de oltean neaoș, de vâlcean din Bălcești, să și-l purifice de răceala calculată a vestului, „a americanului, de la care nu primești nimic” (mi-a spus într-o zi autorul). F.S era tulburat de încrederea oarbă a românilor săi în promisiunile cinicilor străini, tulburat de derutățile evident calculate, politic, și răspândite în cele patru zări de către marile puteri, derutăți care fac parte din jocul puterilor pentru hegemonie economică și politică, din culisele politicii atemporal, și fără zonă grănicerească anume!

Așa a apărut pofta olteanului de a-și construi o libertate a cuvintelor, în „autoizolarea” din Arizona, probabil, mai apoi la Gallup, singur printre cei mulți (precum Marin Sorescu „Singur printre poeți”), cu gândurile sale despre trecut și viitor, reușind astfel să ignore, să sară peste prezent! Calitate existentă numai la genii, numai la oamenii care fac istorie cu opera lor.

Florentin Smarandache, tânărul cu personalitate, nu numai că a avut curajul să-și susțină ieile născute în timpul facultății, dar a și ținut cu tot dinadinsul să se simtă mereu tânăr, iubit, iubitor, miștocar, șmecher în pustietatea din Arizona, descris de sine însuși prin „Un cowboy român în Vestul Sălbatic!” (vezi coperta a IV-a a volumului „Emigrant la infinit”, Ed. Macarie, 1996).

Am remarcat frumusețea graficii de pe coperta întâi, a volumului „Emigrant la infinit”, desen care ilustrează zbaterea interioară a scriitorului Florentin Smarandache, permanent pe drumuri, cu carnețelul de însemnări în buzunar, acest ambasador autentic al inteligenței și talentului

românilor, în aceeași măsură, acest Geo Bogza al zilelor noastre gata permanent să noteze tot ce trebuie să fie marcat în vreun fel în istoria locurilor pe care le parcurge cu: piciorul, mașina, vaporul, avionul și nu rareori cu gândul și ochii minții, astfel „Cântece de mahala” este numai o mică însemnare a zbaterilor interioare ale scriitorului.

Prolific de altfel, scriitorul Florentin Smarandache poate să dea de lucru pentru cel puțin o lună tuturor editurilor din Oltenia, sau din București, cu ceea ce scrie (din matematică sau din creația sa literară) în timpul unui an calendaristic!

Scriitorul Florentin Smarandache ne demonstrează că este atemporal, prin *Cântece de mahala*, adică încă de la începutul preocupărilor sale, ca autor, surprinde esența vieții sub toate aspectele ei. Arată că orice activitate umană are aceeași importanță pentru restul societății, fie că este vorba despre muncă sau despre lenevire, despre dragoste sau despre ură, despre o viață cinstită sau despre o viață de om de nimic, toate valențele sociale construiesc întregul și dau eticheta grupului, breslei...

Aici, MALAGAMBE(LE) lui Florentin Smarandache se foiesc în versuri, așa încât prozodia lor, modul în care cad accentele pe silabe, aduce parcă în urechi comanda lui Sergiu Malagamba, "hai bă-ieți! Hoo-pa ma-la-gam-ba!, hoo-pa, hoo-pa, uite așa", așa cum numește autorul acest capitol MALAGAMBE, arată că e înzestrat cu o ureche muzicală de invidiat și cu o armonie între cuvânt și mișcare rar întâlnite, cuvintele utilizate parcă ele s-ar supune comenzilor din timpul dansului rapid, săltăreț: Malagamba! Aceste cântecele fie că se numesc: ȚAMBALA(BA)GIU (Muzică sifilitică/mistică/de

compozitori nebuni/ "ho-pa țu-pa/ "ho-pa țu-pa/ "Te-ro-riș-tii stau dea-su-pra), BAGABOANȚA (m-a pupat pân' m-a albit!.../și la șură/tot ranchiună...), CIOROVĂIALĂ, MARGHIOLIȚA, MOACA DRACU!, MOCOFANE, ORĂCĂIALA, „BLEUMANGRI CU PICĂȚELE”, TOVARAȘE POPĂ, LA BÂRFO-TECĂ , PUȘLAMAUA, NEA MĂRIN ȘI ȚAȚA VETA, PIȚIPOANCA ȘI GOROBETELE, MADAMA, POEZIE DE 5 LEI (cu o dedicație cât se poate de hazlie: Dedic aceste rânduri câinelui meu Felix /și scaunului de la bucătărie), CRIZA DE CRIZĂ, ZBANGHIU', BALADĂ PENTRU O ROMANȚĂ, MAMELUCULE! sau LA ȘATRĂ, au conținut hazliu, cu încărcătura lor de umor care bine-dispune pe cititor, precum o malagambă a anilor interbelici, mai ales, aș adăuga eu, pe același ton: hopa țopa/ hopa hopa/ hoo-pa țoo-pa ..., hai, ma-la-gam-baaa!

Este foarte vesel acest dans, mai ales că oamenii de prin mahalale se îmbracă peștriț și au mișcări rapide, sacadate..., pe ritm! Cuvintele cântecelor se potrivesc foarte bine ritmului de malagambă. Dacă la spanioli malagamba este lenta, la români e un dans alert, ritmat, foarte plăcut atât tinerilor cât și vârstnicilor, îl binedispun atât pe dansator cât și pe privitor!

Partea a doua a cărții, intitulată ARGOTICE, este scrisă în același stil glumeț, destinat să binedispună pe cititor. Astfel: *Turcaibeș, Mârlăanii, În audiență, Vică din târg, Părinți și copii, Măgădan Mare, Motanu de Nea Alecu, Casa de comenzi, Conjugală, Acvariul din Constanța, Salvarea, Un hoț cinstit, Tu observeișîn?, Eduard Căcâțea, Un țâgan avu o iapă, Urâtanie păroasă, Hărțuiala, Uite prostul!, Nea Purcell, Așchimodie, Țara lu' Papură Vodă, ***[Poem găsit], Nănică, Zgârcioabă, Chichineață, Mica pu(b)licitate [Poem găsit], tot în acest*

volum, în final, găsim IMNUL OLTEANULUI-AMERICAN, sunt ca niște picturi pe coji de nucă, cum le-ai suci tot te înțeapă dar și te vindecă de gălci dacă le fierbi un pic, nu cumințesc pe copiii afurisiți care le încearcă picturile cu genunchii.

De exemplu în *Țara lu' Papură Vodă* ironizează viața atât a soldatului Gheorghe sau George (indispensabili/ la popota ofițerească) cât și pe catanele Vasile și Vasilache (un fel de Hopa-Mitică cu izmene), care ca zăpăciții ascultă de ordinele cele mai contradictorii la secundă (Adevărată civilie fuse/ în militărie).

Volumul *Cântece de mahala* îl recomandă pe Florentin Smarandache ca fiind un bard vesel, care-și râde-n barbă la orice vers și în timp ce dă drumul la vers pe hârtie, deja l-a pregătit pe următorul la fel de clar și de rupt din limbajul și obiceiurile poporului de mahala, ca și cum de dinainte ar ști efectul acestuia asupra cititorului.

Numai scriitorii de mare valoare știu să folosească cuvintele simple în folosul scriiturii, știu să-și exprime sentimentele, gândurile, cu cele mai simple vorbe așa încât atât deșteptul, cât și mai puțin deșteptul să înțeleagă ce a avut de spus!